

311

BEATIS MANIBUS
NOBILISSIMI, ERUDISSIMI^{QVE}
DOMINI,
DN. JOHANNIS
CZIMMER-
MANNI,
SECRETARI^I THORUN. MERITISSIMI
AGNATI SUI ÆSTIMATISSIMI,
IPSA FUNERATIONIS DIE,
QVÆ ERAT 17. Febr. A. M. DCCVII.
LUBENTI QVIDEM SED LUGENTI CALAMO
PARENTARE VOLUIT
GEORG HENR. CZIMMERMANN,
THOR.

THORUNII,

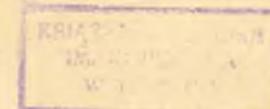
Imprimebat Johannes Conradus Rügerus, Nobiliss. Senatus & Gymnasii Typographus.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΑΔ ΝΟΒΙΛΙΣΣΙΜΟΥ DEFUNCTI PARENTΕΜ.

Vam Naturam matrem venerari, eandem qvoq; novercam sāpenumero detestari evenit, VIR MAGNIFICE. Dum ex ipsis triumphis debile hominum genus, in deplorandum dejicit miseriārum pelagum; ut qvem pridem mortalium in nitidissimo mirari florēcuerit, huic mox lugentissimis ingemiscere næniis & funestissima parentare Catastrope, haud inconsulta deposcat æqvitas; cuius tropæa Solis surgentis instar demum conspi ci cœperunt, hujus jam exiguo loculo cada ver conclusum ebullientibus undiqvaqve lacrymis funerentur. Eqvidem tædet fari nefarium mortis audaciæ scelus, tam procaci impetu in NOBILISSIMO TUO FILIO admissum, qvæ dum fronte caret, nec ad tanta sævitiae suæ crima erubescere potuit. Cœcum illius procul dubio imperium, cum, qvod vel in ejusdem pectus sævum detorserit spiculum, cuius vertex laurea adhuc redimendus erat, tum forsan, qvod verita fuerit, ne vehemens lugentium commiseratio duras illius atrocitatis leges uspiam emolliret. Haud inficias eo, VIR NOBILISSIME, nunquam sine gemitu perdisti commemorationem esse, cuius Tibi semper amata fuit possessio, imo

tragi-

tragicam potius tantæ calamitatis existere pronunciationem, qvod non animum solum tuum, sed urbis totius viscera svavissima sui exhilarabat recordatione. Et dum publica qvoqve Observantia lamentabili comploratione suos funestat affectus, diruitqve gratæ mentis arcus, qvos olim dextræ lætitiae testes in BEATUM prolixissimo excitavit affectu, non mirum, qvod & hæc ante actæ felicitatis recordatio tanto acrius mentem tuam exulceret, in animiqve penetralia crudeliter desæviat, qvanto deliciosior unicæ Tuæ, non dicam Spei, sed Gloriæ fuerat præsentia. Deplorabis scilicet, GENEROSUM PECTUS, in unius Filii funere multorum orbitatem, in evulso corde, ademptam Tibi vitam, in amisfa gemma, imminutum SANGVINIS pretium, in extincto radio Solis publici qvandam Eclipsin, ut nullum proinde dubium, qvin desperatis his vocibus beatè defunctum compellas: *Aut nunquam nasci, aut nunquam mori debuisses.* Etenim non tanta doloris Tui esset acerbitas, si nunquam amare potuisses; sed qvo pronior animi invivum fuit inclatio, tanto gravior ejus Tibi accidit jactura; qvo dulcius Te possessus recreavit, eo crudelius torquet amissus. Verum prehende Lunam, MOESTISSIME AGNATE, qvo citius ab indelebili lacrymarum flumine

con-

conqviescas; hæc opacam suam molem Soli objiciens nullum sentit deliquium, nisi nos subtractæ solum lucis tenebras compensare oporteat. Qvando Roma olim extorrem fecerat Catonem, nullum qvidem ipsius gloriæ damnum intulit, seipsam vero clarissimo tanti viri splendore privavit. Pari passu virtus eximia ambulat, cuius genuinus dum professor velamine mortis tegitur, non illi, sed urbi hæc clades deploranda. Satis qvippe diuvixit, dum bene vixit, & gloriosius multo ipsi est sua virtute, qvam dono temporis senuisse. Qyo ergo citius corpus marcescit, eo citius ipsius effloret gloria, qvæ, cum langoris infacia existat & expers mutabilitatis, vitam potius renovabit, qvam unqvam memoriâ labatur. Tu proinde, GENEROSE BEATI GENITOR, noli invidere suæ virtutis maturum immatura morte præmium, & qvassatis exulceratæ mentis anxietatibus ingenuo remitte animo, ne, cum Tuis quoque consiliis Civitatis regatur incolimitas, adeò pendentibus curarum fluctibus,

In queis consilium vitæ regimemq; locatum est generosi animi vires debilitentur; sed clementissimum Numen, qvam plurimos Soles BEATO ademptos munificentissima addat, addat, imqvam liberalitate!

— (O) —